

TEATRO DEI PUPPI

Marionetteater, teatro dei pupi, er en af byens varemærker. Dukketeatret. Om dagen kan man kigge ind i den lille butik, hvor de reparerer og laver dukker, eller man kan gå på det - også ganske lille - dukketeatermuseum. Om aftenen kan man så gå til selve forestillingen - i det ganske lille teater.

Det lille museum for den slags er svært at finde, man skal have hjælp på den nærmeste bar, som ikke er svær at finde

Museet består af en masse dukker og alenlange tekstplancher der beskriver hvordan marionetteatret blev genoplivet for omkring 100 år siden og især bragt til ære og værdsættelse af brødrene Vaccaro. På et billede står to bedagede herrer ved en brønd og kigger på én fra 1930'erne eller 50'erne. De ser ikke særligt kreative ud, men det er deres dukker og bagtæpper, og man får en flig af Strombolis og Pinocchios verden.

Det handler mest om syvhovedede drager og andre monstre og ædle riddere og grusomme saracener. De fleste dukker er armerede og bevæbnede med sværd eller krumsværd. Det er et univers der rækker 1200 år tilbage i tiden, til Karl den Stores tid, set gennem de myter der skabtes om ham og hans kampe mod saracenerne. Figurene er typisk en halv meter høje. De syvhovedede drager har en snor i hvert hoved.

Stykkerne er nyskrevne - i hvert fald inden for brødrenes tidsalder - og der er vist decideret klassikere mellem dem som 'Roger i uhyrernes kløft'.

Der sidder en lille mand bag den lille skranke og tager 2 euro af hver besøgende og skriver fine bilag ud på hver og skal vide hvor man kommer fra, sikkert til beretningen til årets genetralforsamling, han er utvivlsomt dedikeret, en tifosi del Teatro dei Pupi.

Og selvfølgelig bør man se en af forestillingerne i Teatro dei Pupi, f.eks. "Angelicas flugt" eller "Rinaldos vendetta".

OPERA DEI PUPPI *Alfredo Vaccaro*

Selve teatterummet er som et lillebitte kirkerum med alter for enden. I 5-6 rækker står to bænke på hver. For enden "Alteret", selve scenen. Vi er i 800-tallet, rammen er Karl den Store på de godes side og de væmmelige saracener på det ondes. Rinaldo, Orlando, Angelica hedder vore helte. De kan også godt være indbyrdes uenige og komme til at slå hinanden ihjel.

Små firkantede billetter med et lille x i "betalt". En indolent ung kvinde sælger dem. At få folk på plads er en større operation i det lille lokale. De 20 voksne og 5-6 børn fordeles præcist efter en plan der kun findes i hendes hoved.

Fire unge mennesker fører dukkerne og taler for dem. Nogle af mændenes stemmer lyder ret ens, det er svært at gætte hvornår Orlando og hvornår Rinaldo taler. Men de hjælper os ved at vende den talende dukke ud mod publikum. Orlando og Rinaldo med deres ensartede blanke rustninger er i det hele taget svære at kende fra hinanden.

Der er to temaer: kampen om Angelica, og kampen mod saracenerne. Begge fører til stærkt voldelige scener, den sidste er gemt til sidst, hvor dukkeligene hober sig op i bunker, til de døde sarascenerdukker fylder næsten hele scenen, den ene hovedløs, andre skåret over på langs eller tværs. Og vi slutter med et højlydt "Leve de kristne".

Det er Mauceri-brødre, der trækker i trådene og udtaler replikerne. Man ser dem først efter forestillingen, hvor de kommer ud fra deres gemmer. Og de er børnebørn af den ene af Vaccaro-brødrene. Kom ikke her: hvem ville ikke være stolte af at være i familie med Vaccaro-brødrene, det syrakusanske dukketeaters fædre.

